

*к. філол. н., викладач кафедри інформаційної та соціокультурної діяльності
Західноукраїнського національного університету*

Олександр Галюк

*здобувач II курсу магістратури, група ПОІЗ-21
Західноукраїнський національний університет*

ДЕОНТОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД У РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНО-КОМУНІКАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ КЕРІВНИКІВ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Основна глобально-історична особливість ХХІ століття полягає в переході суспільних формацій високорозвинених країн від постіндустріального до інформаційного суспільства. Тому в сучасному світі основним стратегічним ресурсом і людським капіталом будь-якої держави є не просто знання, а, в першу чергу, рівень інформаційно-комунікативного, інтелектуально-креативного розвитку його членів. Звідси зрозумілі високі вимоги, що пред'являються державою і суспільством до утворення, основним завданням якого є підготовка сучасно освічених, інформаційно-компетентних, моральних, комунікативно культурних, підприємливих людей, які здатні до співпраці, можуть самостійно приймати рішення, мають почуття відповідальності за долю країни, її соціально-економічне та соціокультурне процвітання.

Удосконалення системи підвищення кваліфікації педагогічних і управлінських кадрів освітніх установ є актуальною проблемою для багатьох країн світу. Стратегічний напрямок розвитку підвищення кваліфікації менеджерів освіти знаходиться в вирішенні проблеми індивідуально-орієнтованої, практико-прикладної, професійно-деонтологічної освіти, в якій навчально-пізнавальна діяльність дорослого учня була б провідною в тандемі «учень – викладач».

Застосування історико-логічного методу дослідження з одночасним теоретико-методологічним аналізом дозволяє скласти цілісну картину розвитку системи підвищення кваліфікації педагогічних і управлінських кадрів загальноосвітніх установ, виявити тенденції і протиріччя сучасного її етапу, сформулювати концептуальні засади модернізації змістовного і технологічного базисів системи підвищення кваліфікації керівників шкіл, менеджерів освіти.

Керівник сучасного освітнього закладу є центральною фігурою всього освітнього процесу. Він повинен вміти вирішувати найрізноманітніші управлінські проблеми, вміти не тільки керувати освітнім закладом з усталеними традиціями і укладом, але і перевести його на якісно новий рівень, що вимагає спеціальних знань теорії і практики управління, певних особистісних і професійних якостей, комунікативних навичок, деонтологічної культури особистості фахівця.

Деонтологічний підхід в системі підвищення кваліфікації педагогічних і управлінських кадрів є відповіддю на об'єктивні вимоги часу, пов'язані з підвищенням державно-суспільних вимог до рівня професійної (в тому числі й деонтологічної) культури працівників освіти, з динамічними змінами соціальної інфраструктури українського суспільства, підвищенням конкуренції на ринку педагогічної праці. Деонтологічний підхід необхідний для забезпечення гарантії прав кожної людини на отримання якісної освіти без заподіяння шкоди психофізичному і моральному здоров'ю особистості.

Деонтологічний підхід до розвитку професійної культури менеджера освіти в системі підвищення його кваліфікації орієнтований на прийняття і усвідомлення фахівцем-практиком етико-посадових, моральних, імперативно-кодексних норм, цінностей, ідеалів педагогічної професії як в широкому, так і у вузькому спеціалізовано-професійному розумінні; на основі оволодіння варіативними навичками особистісно-ділових комунікацій і міжетнічної, полікультурної співпраці; розуміння відповідальності за свою професійну поведінку; усвідомлення своєї високої місії як носія рідної культури, мовної культури, як представника учительській інтелігенції, а також на основі прийняття цінностей толерантності як базової складової педагогічного спілкування та комунікативної культури керівного працівника. Реалізація деонтологічного підходу до розвитку професійної культури менеджера освіти в системі підвищення кваліфікації сприяє особистісному і професійному зростанню фахівця. В основі підходу лежить розуміння і твердження унікальності індивідуальності кожного суб'єкта педагогічного процесу, цінності його життєвого досвіду, тобто пріоритетності індивідуально-особистісного начала в людині.

Концепція реалізації деонтологічного підходу в системі підвищення кваліфікації менеджерів освіти вибудовується на основі виявлених і обґрунтованих факторів, функцій, принципів, критерії та показниками, які пов'язані з компетентнісним, культурологічним, акмеологічним підходами.

Факторами, що зумовлюють необхідність теоретико-методологічного обґрунтування та практичного застосування деонтологічного підходу в реальній практиці функціонування установ системи підвищення кваліфікації педагогічних кадрів, є: об'єктивно-детермінуючі, нормативно-правові, суб'єктивно-детермінуючі.

Функції деонтологічного підходу в системі підвищення кваліфікації педагогічних кадрів: діагностико-прогностична; конструктивно-перетворювальна; адаптивна; рефлексивно-компенсаторна; профілактична; креативно-розвиваюча.

ЛІТЕРАТУРА

1. Камінська І. П. Психологічні особливості формування деонтологічної культури майбутніх медиків засобами іноземної мови: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня кандидата психологічних наук: 19.00.07 / Київський університет імені Бориса Грінченка. Київ, 2015. 22 с.
2. Вербовська Р. Деонтологічний підхід до підготовки майбутніх лікарів-стоматологів. *Актуальні проблеми сучасної медицини: Вісник Української медичної стоматологічної академії*, 2019. № 19(1). С. 93-96. URL: <https://doi.org/10.31718/2077-1096.19.1.93>
3. Шпак В. П. Деонтологічний підхід як методологічне підґрунтя науково-педагогічних досліджень у системі медичної освіти. *Вісник Черкаського університету*, 2017. № 13-14. С. 150-158. URL: <https://ped-journal.cdu.edu.ua/article/view/2262/2338>

УДК2-67:316.77

Крисовата Л.А.

*студентка 1-го курсу магістратури
спеціальності «Міжнародні відносини,
суспільні комунікації та регіональні студії»
Інституту міжнародних відносин
Київського національного університету імені Тараса Шевченка*

МІЖКОНФЕСІЙНІ ВІДНОСИНИ В ГЛОБАЛЬНОМУ КОМУНІКАЦІЙНОМУ ПРОСТОРИ

Міжконфесійні відносини в глобальному комунікаційному просторі завжди базуються на діалозі. Термін «діалог» походить від грецького *dia-logos*, що буквально означає «через слово». Тому термін «діалог» можна визначити як спільну розмову. Міжрелігійний діалог - це насамперед розмова між віруючими різних конфесій або релігійних традицій. По суті, міжрелігійний діалог – це зустрічі між людьми, які живуть за різними релігійними традиціями в атмосфері взаємодовіри та прийняття. За словами Уеслі Аріараджа міжрелігійний діалог розглядається як «спосіб не тільки дізнатися більше інформації про віру інших, але й відкрити нові виміри власної традиції віри» [1, 314]. Тому міжрелігійний діалог може бути дискурсом між двома або більше релігійними об'єднаннями для кращого розуміння принципів кожної з метою сприяння мирному співіснуванню серед сповідувачів таких віросповідань.

Щодо спірного тлумачення терміну «глобалізація», то воно має багато варіантів, кожен з яких заслуговує на увагу. Але найкраще глобалізацію можна